

čela. Jernejček je samo kimal in gledal dolgega moža, kako je spet pograbil vrečo in jo lepo priložil k drugim v vrsto.

„Ali bom, boš hotel, héhehé!“ se je smehljal Italijan.

„Prav rad bi vas imel, stric!“

„Hehehe, strič, o, strič pa že, boter, bo dobra boter!“

Jernejček je šel zadovoljen domov, videč, da je sam dobil botra. Očetu je tako dopovedoval, kako ga je našel, pa ga ni mogel prav razumeti. Moral je oče iti sam k ogljarju, s katerim sta se domenila kako in kaj. Italijan je bil zadovoljen, še veselilo ga je . . .

Od takrat je hodil Jernejček večkrat k Bojtu, ko je žgal oglje. Vselej pa je prišel črn domov, ker ga je dobri in prijazni striček Bojt vselej malo pobožal, kadar je dobro znal verouk.

In tudi kupil mu je, morda več in rajši kot drugi. Pa to ni glavna reč. Poglavitna reč je dober boterček, in to je „dober boter“, ki pravi, da bo Jernejčku tudi zanaprej.

Slavko Slavič.

Možic na tablici.

ri Blažónovih so imeli štiri: Janeza, Vidka, Nikca in Pávlico. Janez je že opravil šolsko reč, Videk je okušal sladkosti in grenkosti prvega rezreda, Nikec je šele hrepenel po šolski torbi, Pávlice pa še ni zanimalo na tem svetu drugo kot „papca in pupca“.

Poletnega popoldneva je bilo. Vidkova šolska torbica je visela na steni natlačeno-polna. Videk je dopoldne napravil vse naloge in je popisal tablico do skrajnega roba. Bil je četrtek, torej pouka prost dan, ne pa brez domačega dela. Popoldne je pa le hotel videk uživati ljubo prostost in je odhitel z bratom Janezom na pašo. Mati so mu radi dovolili, saj je pridno drvaril vse dopoldne.

Nikec je moral pa ostati doma. „Boš kokoši pasel“, so rekli mati. „Pazi mi, da ne razbrkajo pšenice, ki jo sušimo za „semenj“. In na Pavlico tudi pazi, da kam ne pade.“

Bogve kako rad ni ostal Mikec doma — toda, ker ni kazalo drugače, se je le vdal materini besedi. Imel je čas, — kokoši so se namreč kopale tam v prahu na dvorišču, — pa si je ogledal Nikec vse kote po hiši in prišel končno tudi do Vidkove torbice.

„Aha, danes pa bomo“, si dé, pa odpre torbico, izvleče iz nje tablico in pisalo in se spravi na delo.

„Lej, vsa je popisana! — Naj bo, če hoče. — Saj se lahko izbriše. Naj pa Videk še enkrat napiše!“

Malo z rokó, malo z jezikom in malo s komolsem, pa je bila tablica prazna. Zdaj je Nikec lahko začel s svojo umetnijo. Kaj neki bi naslikal najprej? No, začel je s tem, s čemer začne vsak pravi umetnik: Nikec je narisal možica.

„Pavlica, lej, lej, moža sem naredil!“ Ko priracá mala Pavlica, ogledujeta oba možica in ugebata, kdo bi bil ta mož?

„Hrustov oče so“, reče Nikec. — „Ne, ne“, se premišli, „Komolčev boter so tako suhi. Komolčev boter so to-le.“

„Pa so vendar narejeni preveč suhi! Lej, ta le roka je kakor žveplenčka.“

„Daj, daj, Pavlica, daj rokico sem na tablico, da zarišem, kaka mora biti roka.“

Pavlica je rada ubogala.

Oba sta bila kar zamaknjena v tablico, ko je Nikec jemal mero od Pavlične roke. Kar završi zunaj: Viššš! Viššššš! Kaj je neki bilo? — Oho! Cela jata kokoši je brskala po pšenici, ki se je sušila na rjuhah, razgrnjenih po tratini. Mati so prišli s polja in so z veliko nevoljo razpodili razposajeno kurjo družino.

Nikec je dobro vedel, da ne bo ugodno zanj, če ga dobé mati pri igrači, zato hitro pobaše tisto tablico v Vidkovo torbico, skoči na dvorišče in zdirja za kurami, da bi mati mislili, bogvé kako zvesto je varoval pšenico, in se mu je le za trenotek prikradla na žito nikdar sita kokošád.

Pohvaljen seveda kljub temu Nikec ni bil. Vendar se mu pa kaj hudega ni prigodilo. Saj ima le vsaka gospodinja rada svoje čopke in jim privošči, če dobe kak boljši grižljaj, če so tudi potem hlebi malo manjši.

Ali drugačna je bila drugi dan z Vidkom.

Učenec je samovestno vrgel drugo jutro svojo torbico čez ramo in jo brez strahu mahnil v šolo. Ondi je spravil torbico pod klop in se z drugimi vred veselil in poskakoval pred šolo. O, da je vedel, kaj ima v torbi, pripravljaj bi se bil pač drugače na učiteljev prihod.

Zazvonilo je k pouku, in ni bilo več čuti otroškega glasu.

„Tablice na klop!“ se oglase gospod učitelj. Ročno so bile vse tablice na klopi, in učitelj so grede od klopi do klopi pregledovali naloge.

„No, no, Blažón, ti si pa lepo napravil nalogo! Namesto računov pa možica! No, no, si že priden!“ so dejali, pa so mu precej občutljivo privili „sladke“ tam pri ušesih. „Ker nisi spisal doma naloge, jo boš pa pisal po pouku v šoli“.

Videk je bil sicer dosti priden deček, imel je vselej dobro izpričevalo, in tudi učitelj so ga imeli radi, zato kazni ni bila posebno huda.

Toda Vidka je bilo le sram, da je postal rdeč kot kuhan rak, pa ne radi bolečin, ampak zaradi sramote. Kaj so mu že rekli? Da dela namesto nalog možice na tablico? Kako so se otroci smejali, ko so to slišali. In kako se mu bodo še smejali! — —

Tako hudo mu je bilo pri srcu, da ni mogel izpregovoriti. Molčal je.

Še le po šoli, ko sta bila z gospodom učiteljem sama, je razodel, da je on napravil vse naloge, in da mu jih je moral kdo drugi izbrisati in narediti „moža“.

Učitelj so učencu verjeli in so ga izpustili domov. Seveda so ga tudi opomnili, naj vprihodnje pregleda vse šolske stvari, preden jih vzame v šolo.

Doma se je pa Nikcu slabeje godilo, kakor Vidku v šoli. Vsem se je zdelo, da je imel Nikec opraviti s tablico namesto s pšenico in s kurami. Prav nevoljna sta bila oče in mati, da je napravil Nikec tako sramoto

marljivemu Vidku. Zato so pa zdaj Nikčevi „sladki“ prišli na vrsto; mati mu pa tudi ob „semnju“ niso dali nobenega boba, češ, da bo pomnil, kako se varuje pšenica za štruklje in bob.

Tablici pa še ni kraj. Jeseni jo dobi Nikec, ko vstopi v prvi razred. Konec leta jo bo spet z veseljem odložil in prepustil Pavlici, če bo le še — cela.

Pa ni dosti upanja. Nikec ni Videk! No, Pavlica bo pa tudi vesela, če ji kupijo čez nekaj let z novo torbico še novo tablico.

Ferd. Gregorec.

Pomoč v sili.

Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.

o lokah cvetó krasne cvetlice: modre potočnice, rumene zlatice, preproste bele marjetice in Marijine solzice. Vse so krasne, vsaka po svoje. Tudi človeško srce je loka, diči ga lepa čednost pobožnosti, zlata zvestoba, cvetlica vseh čednosti — ponižnost in ljubezen do bližnjega, ki plače nad tujo nesrečo ter rada pomaga, kjer more.

Loko krasi cvetje vse leto od prve veternice do poslednjega očúma; najpestrejše in najkrasnejše seveda spomladi. Podobno procvitajo ali utegnejo procvitati čednosti v človeškem srcu vse žive dni, ali v resnici procvitajo največkrat in najkrasneje spomladi, za mladih dni, ko te rajske gredice še ne prerašča različni mah.

Evo vam primere.

* * *

Na Dobrovi stoji prav tik ribnika majhna kočá. Reva je že stara, iz hlodov stesana ter se nekam na stran nagiblje. Slamnata streha je ponekod nekoliko udrtá kakor star klobuk in okenca ima s papirjem prepleljena.

V tej koči živi stara štiriinosemdesetletna vdova Mazejevka. Stanuje tam sama, kakor jelka na polju.